

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/442/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812204536
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812204536.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: M. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., ul. Z. č. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Ferdinandom Klinovským, advokátom, so sídlom H. V., ul. C. č. XX, proti žalovanému: Generali Poist'ovňa, a. s., so sídlom Bratislava, Lamačská cesta č. 3/A, IČO: 35 709 332, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátkou, so sídlom Y., U. W.. X, o zaplatenie sumy 225,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/49/2012-189 zo dňa 12. marca 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. p o t v r d z u j e.

Vo výroku II. zostáva rozsudok okresného súdu n e d o t k n u t ý .

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 33,55 eur pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet JUDr. Ferdinanda Klinovského, advokáta so sídlom v H. V. ul. C.. XX, číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v M. F. C., a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 7C/49/2012-189 zo dňa 12. 03. 2014 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 225,81 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 28.01.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania 426,11 eur na účet jeho splnomocneného zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd konštatoval, že žalobca žiadal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu 225,81 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 12. 01. 2012 do zaplatenia.

Z vykonaného dokazovania mal zistené, že žalobca si voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody, ku ktorej malo dôjsť dňa 27. 12. 2011 na ceste medzi Trstenou a Brezovicou tak, že spod kolies motorového vozidla ev. číslo TS 366 AT odskočil kamienok a poškodil čelné sklo motorového vozidla žalobcu ev. číslo: TS 839 AN. Z osvedčenia o evidencii motorového vozidla ev. číslo: TS 366 AT zistil, že v čase, kedy malo dôjsť ku škode, bol držiteľom vozidla SPORT - ROBI, s.r.o. so sídlom v Brezovici, Brezová 123. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že v čase, kedy podľa tvrdenia žalobcu malo dôjsť ku škode, bolo na motorové vozidlo ev. číslo: TS 366 AT uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Žalobca si dal čelné sklo na vozidle vymeniť v servise Amália Šáľková - LADEN, Čimhová č. 16, za čo mu servis vyfakturoval

sumu 225,81 eur. Žalovaný odmietol túto škodu zaplatiť z dôvodu, že podľa neho žalobca nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti zapríčinené prevádzkou motorového vozidla poisteného - škodcu a vznikom škody na motorovom vozidle žalobcu a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím poisteného (porušenie právnej povinnosti) a následkom (škoda vzniknutá poškodenému). Z vykonaného dokazovania súd konštatoval, že v danom prípade si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, pričom ide o zodpovednosť objektívnu. Na vznik tejto objektívnej zodpovednosti sa nevyžaduje existencia protiprávneho úkonu (aj keď jeho existenciu zvlášť vo forme prípadného zavineného porušenia dopravných predpisov samozrejme nemožno vylúčiť). Predpokladom tejto objektívnej zodpovednosti je prevádzka dopravného prostriedku, resp. udalosť vyvolaná jej osobitnou povahou a vznik škody, pričom musí existovať príčinná súvislosť medzi osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a škodou. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal, akým spôsobom došlo k poškodeniu čelného skla jeho motorového vozidla, súd sa s týmto jeho tvrdením nestotožnil, aj s poukazom na názor Krajského súdu v Žiline, vyslovený v zrušujúcom uznesení č. k. 8Co/231/2013-128 zo dňa 28. 06. 2013, ktorý skonštatoval, že vznik škody spôsobom, ako tvrdí žalobca, bol v konaní preukázaný výsluchom žalobcu, svedka C. T. aj listinných dôkazov (správa o nehode a hlásenie o poistnej udalosti). Na tomto závere súdu nič nemení ani skutočnosť, že svedok C. T. uviedol, že on nezaznamenal, že spod kolies jeho auta odletel kamienok; zaznamenal len, že na neho žalobca bliká. Takéto vyjadrenie svedka ešte nevyvracia tvrdenie žalobcu, že kamienok odletel spod kolies auta škodcu, zvlášť za situácie, keď podľa zhodných tvrdení žalobcu a svedka v tom čase na vozovke boli len ich vozidlá a vo vozidlách sedeli len oni dvaja. Súd potom ani nevidel reálnu možnosť preukázať vznik škody inak, než to urobil žalobca. Pri svojom rozhodovaní teda vychádzal z toho, že ku škode došlo tak, ako to opísal žalobca a v ďalšom sa zaoberal existenciou prípadných liberačných dôvodov na strane žalovaného. Žalovaný totiž tvrdil, že ku škode došlo v dôsledku okolností, ktoré nemajú pôvod v prevádzke motorového vozidla a zároveň prevádzateľ nemohol ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno objektívne požadovať, škode zabrániť. Doplnil, že vymrštenie predmetu z vozovky nemá za priamy následok vznik škody, ale ide len o následok sprostredkovaný a aj vzhľadom na faktické splývanie malých kamienkov s vozovkou vodič fakticky nemá možnosť rozpoznať prekážku a vyhnúť sa jej, preto nemožno od neho požadovať väčšie úsilie na zabránenie škode a je teda zbavený zodpovednosti za škodu. Súd však z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u žalovaného neexistuje dôvod liberácie (zbavenia sa zodpovednosti za škodu). Liberácia totiž prichádza do úvahy jedine vtedy, pokiaľ síce škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, ale súčasne nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Tak to bude napríklad vtedy, ak bolo napr. vozidlo zmetené z vozovky poryvom vetra alebo prílivovou vlnou, spravidla teda v prípade živelných pohrôm a podobných nepredvídateľných prírodných udalostí. Podľa judikatúry o neodvratiteľnú škodu pôjde predovšetkým vtedy, keď škode nebolo možné zabrániť za súčasného stavu poznania a techniky žiadnym opatrením. Škoda, ktorú nemožno odvrátiť, môže mať svoj pôvod v prírodnej udalosti alebo v ľudskom správaní alebo v počínaní zvieratá. Liberácia je však podmienená tým, že prevádzkovateľ preukáže, že ku škode došlo napriek tomu, že vynaložil všetko požadované úsilie na jej odvrátenie. Takým úsilím treba rozumieť všetku objektívne možnú starostlivosť, ktorú možno požadovať. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že vznik škody nie je v (priamej) príčinnej súvislosti s odskočením kamienkov spod kolies motorového vozidla, súd s týmto názorom nesúhlasil. Odskočenie kamienkov spod kolies motorového vozidla bolo spôsobené rotáciou kolies škodcu, pričom bez rotácie kolies by nedošlo k pohybu motorového vozidla a preto existuje priama príčinná súvislosť medzi škodou a vymrštením kamienkov spod kolies vozidla škodcu. Súd nezistil ani existenciu druhého liberačného dôvodu a to, že škoda bola síce spôsobená okolnosťami, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke, ale napriek tomu prevádzateľ jej nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno vyžadovať. Pod pojmom "vynaloženie všetkého úsilia" treba rozumieť každú možnú starostlivosť, ktorú bolo možné za daných podmienok konkrétneho prípadu vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody. K záveru o tom, že škodca vynaložil všetko úsilie, ktoré od neho možno vyžadovať, ako tvrdí žalobca, nemožno dospieť len z vyjadrenia svedka C. T., ktorý uviedol, že nevidí možnosť, ako mohol nehode zabrániť. Súd bol názoru, že minimálne zníženie rýchlosti vozidla škodcu (hoci jazdil v tom úseku povolenou rýchlosťou) vzhľadom na to, že žalobca aj svedok (škodca) sa zhodli na tom, že vozovka bola pokrytá štrkom po zimnej údržbe, mohlo zabrániť vzniku škody, keď je vysoko pravdepodobné, že by nedošlo k vymršteniu kamienka do čelného skla vozidla žalobcu, ak by škodca jazdil pomalšie. Žalovanému sa teda nepodarilo preukázať ani tento liberačný dôvod. Tretím dôvodom, pre ktorý sa žalovaný môže zbaviť svojej zodpovednosti za škodu je, že výlučnou príčinou vzniku škody bolo zavinené konanie poškodeného. V konaní nebolo preukázané, že by tento liberačný dôvod v tomto prípade existoval; napokon, žalovaný to ani netvrdil.

Keďže súd v konaní zistil všetky predpoklady zodpovednosti škodcu - poisťenca žalovaného za škodu, pričom žalovaný nerozporoval výšku škody, zaviazal ho na zaplatenie 225,81 eur, čo predstavuje výšku skutočnej škody na vozidle žalobcu. Súčasne ho zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne, čo je o osem percentuálnych bodov viac, ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, dňa 28. 01. 2012. Hoci žalobca si úrok z omeškania uplatnil odo dňa 12. 01. 2012, kedy žalovaný oznámil žalobcovi, že ukončil likvidáciu škodovej udalosti bez poskytnutia poistného plnenia, súd bol názoru, že prvým dňom omeškania žalovaného je až 28. 01. 2012, kedy žalovanému uplynula 15-dňová lehota na poskytnutie poistného plnenia (§ 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Vo zvyšnej časti súd potom žalobu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.“) tak, že ju priznal žalovanému, ktorý mal v konaní neúspech len v pomerne nepatrnej časti. Náhrada trov konania pozostáva zo súdneho poplatku za podanú žalobu a trov právneho zastúpenia advokátom v celkovej sume 393,11 eur s DPH.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

So záverom súdu o v konaní preukázanom spôsobe vzniku škody tak, ako ho uviedol žalobca, nie je možné súhlasiť. V tomto smere sa súd stotožnil so skutkovými tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe, aj keď sám žalobca v rámci svojho výsluchu na pojednávaní dňa 21. 01. 2013 bol nejednoznačný a napokon uviedol, že kameň nevidel odskočiť spod určitého kolesa, ale videl ho až vtedy, keď sa tento dostal do jeho zorného poľa, t. j. keď bol tesne pred nárazom do skla. K spôsobu vzniku škody sa vôbec nevedel vyjadriť svedok C. T., ktorý uviedol, že nezaznamenal, žeby spod kolies jeho auta odletel kamienok, zaregistroval len to, že auto žalobcu na neho bliká. Z výpovede svedka C. T. ale jednoznačne vyplýva, že o vzniku škody na vozidle žalobcu sa dozvedel až následne, potom, ako k nej malo dôjsť, čo je zrejmé z jeho výpovede: ...keď sme zastavili spolu so žalobcom, tak ten mi povedal, že spod kolies môjho vozidla odskočil kamienok. Je teda zrejmé, že svedok C. T. uvedený škodový dej nijako nepozoroval, a teda ani jeho výpoveď nemohla byť dôkazom vo vzťahu k preukázaniu spôsobu vzniku škody na vozidle. Listinné dôkazy (záznam o dopravnej nehode, oznámenie škodovej udalosti) môžu potom reálne vychádzať len z predchádzajúcich pozorovaní a poznatkov o škodovom deji žalobcu a svedka C. T., ktoré vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, podľa názoru žalovaného samotné nie sú spôsobilé preukázať spôsob vzniku škody. Žalovaný mal teda za to, že žalobca spôsob vzniku škody a teda príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a prevádzkou motorového vozidla, nepreukázal. Poukázal aj na zrejmé rozpory vo výpovedi žalobcu a svedka ohľadom dňa, kedy ku škode malo dôjsť.

Žalovaný bol toho názoru, že ak by aj bolo preukázané, že poškodenie čelného skla vozidla žalobcu bolo spôsobené vymrštením kameňa spod kolies pre ním idúceho vozidla, prichádza do úvahy liberácia prevádzateľa tohto motorového vozidla. Možnosť liberácie prevádzateľa v zmysle ust. § 428 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy v prípadoch, ak ide o okolnosti, ktoré nemajú pôvod v prevádzke motorového vozidla, a zároveň prevádzateľ nemohol ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno objektívne požadovať, škode zabrániť.

Za okolnosť majúcu pôvod v prevádzke motorového vozidla treba považovať okolnosť, ktorá súvisí s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky a je v príčinnej súvislosti so škodou. Prevádzkou je potrebné rozumieť priame pôsobenie fyzikálnych, chemických a biologických veličín zdroja, ktorý je v prevádzke. Škoda, ktorú nemožno odvrátiť, môže mať tak svoj pôvod buď v prírodnej udalosti alebo v ľudskom správaní alebo v správaní zvieratá, pričom nesmie ísť o škodu odvrátiťelnú subjektívne, ale takú, že túto nebolo možné odvrátiť za daných pomerov žiadnym prevádzateľom.

Vymrštenie kameňa spod pneumatiky predstavuje odovzdanie kinetickej energie krútiaceho momentu kolesa automobilu pri súčasnom pôsobení trecej a odstredivej sily, prípadne tlaku. Takéto fyzikálne sily sú však neustále prenášané aj na vozovku a tým aj na všetky predmety na vozovke sa nachádzajúce. Nemusí sa vždy jednať o voľne položený kameň, ale môže ísť aj o súčasť vozovky, ktorá sa skladá zo živíc ropných produktov, štrku, kameniva či iného adhézneho materiálu. Preto vymrštenie kameňa voľne ležiaceho na vozovke predstavuje skutočnosť, ktorá je vyvolaná zvláštnou povahou prevádzky, nie však

priamo prevádzkou vozidla alebo okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Jedná sa teda o ostatnú okolnosť v prevádzke, ktorá existuje mimo samotného vozidla, a ktorá je okolnosťou vonkajšou a priamo nesúvisiacou s prevádzkou motorového vozidla.

V danom prípade teda chýba priama príčinná súvislosť, pretože sa nejedná o priamy následok dvoch súvisiacich javov, ale len o následok sprostredkovaný, v ktorom odovzdaná kinetická energia je jednou z príčin vymrštenia kameňa. Prevádzka samotná však nie je spôsobilá tento následok vyvolať bez toho, aby neprišla do styku s predmetom. Kameň ležiaci na ceste nemá žiadny súvis s prevádzkou. Ide teda o okolnosť vonkajšiu a priamo nesúvisiacu s prevádzkou vozidla. Opačný výklad by viedol k záveru, že pôsobenie samotnej prevádzky na okolnosť, ktorá v nej pôvod nemá, sa stáva okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke, čím by pojem „okolnosť, ktorá nemá pôvod v prevádzke“ stratil svoj význam a liberácia podľa ust. § 428 Občianskeho zákonníka by tak v podstate nebola vôbec možná.

V tejto súvislosti poukázal žalovaný aj na rozsudky Krajského súdu Žilina, sp. zn. 6Co/259/2013, 6Co/446/2013 z 23. 10. 2013 a sp. zn. 6Co/8/2013 z 20. 06. 2013, v ktorých uvedený právny názor súd opakovane vyslovil.

Tiež v súvislosti s podmienkou vynaloženia všetkého úsilia na zabránenie vzniku škody žalovaný uviedol, že tieto okolnosti sa posudzujú vždy objektívne, t. j. vo vzťahu ku každému prípadnému prevádzateľovi v obdobnej situácii. V uvedenej súvislosti je podstatné, že motorové vozidlo CITROEN Berlingo, ktorého prevádzkou mala byť škoda spôsobená, bolo riadne spôsobilé prevádzky na pozemných komunikáciách, nebolo preukázané ani tvrdené porušenie akejkoľvek povinnosti vodiča tohto motorového vozidla ako účastníka cestnej premávky, akým je napríklad neprimeraná rýchlosť (v tejto súvislosti súd aj konštatuje, že vodič jazdil rýchlosťou povolenou), nevhodná technika jazdy vozidlom a podobne. Naopak nie je možné od žiadneho vodiča objektívne vyžadovať, aby jazdil preventívne neprimerane nízkou rýchlosťou alebo sa vyhýbal každému predmetu (hoci často voľným okom bežne neviditeľnému) na vozovke, čím by naopak mohlo dochádzať k porušeniu jeho povinností podľa § 4 zák. č. 8/2009 Z. z. obmedzovaním plynulosti cestnej premávky. V tejto súvislosti nepovažoval za správny ani záver súdu o tom, že je vysoko pravdepodobné, že by nedošlo k vymršteniu kameňa do čelného skla vozidla žalobcu, ak by škodca jazdil pomalšie, ktorý navyše nevyplýva zo žiadneho v konaní vykonaného dôkazu a súd ani v odôvodnení nekonkretizuje na akom základe považoval túto skutočnosť za zistenú.

Na uvedenom základe navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach zrušil a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie alebo ho zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania. Zároveň si uplatnil i náhradu trov odvolacieho konania vo výške 50,05 eur.

V prípade potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu žalovaný žiadal, aby tento vo výroku svojho rozhodnutia v súlade s § 238 ods. 3 O. s. p. vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to aj vzhľadom na rozdielnu rozhodovaciu prax súdov v tejto otázke.

Žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožnil s právnym i skutkovým posúdením prípadu zo strany súdu obsiahnutého v žalovanom napadnutom rozsudku. Rozhodnutie súdu považoval za vecne správne, v súlade so zákonnými normami a s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd na základe predložených dôkazov dostatočne riadne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie odôvodnil vyčerpávajúcim a zrozumiteľným spôsobom, opierajúc sa o ustanovenia relevantných právnych predpisov.

Žalobca zdôraznil skutočnosť, že v prejednávacom prípade vyslovil Krajský súd v Žiline v rámci uznesenia sp. zn. 8Co/231/2013 zo dňa 28. 06. 2013 záväzný právny názor týkajúci sa právneho posúdenia prejednávaneho prípadu, najmä otázky stanovenia objektívnej zodpovednosti škodcu za vznik škodovej udalosti podľa § 427 Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je v plnom súlade s právnym názorom vysloveným nadriadeným súdom v dotknutej veci.

Žalobca nesúhlasil so skutkovými a právnymi vyjadreniami žalovaného uvedenými v odvolaní, ktoré sú podľa jeho názoru nepravdivé a účelové. Bol toho názoru, že v rámci prvostupňového konania uniesol dôkazné bremeno, keď jednoznačne preukázal vznik škodovej udalosti, existenciu objektívnej zodpovednosti škodcu za vznik škodovej udalosti v zmysle ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka a tým i pasívnu legitímáciu žalovaného ako zmluvného poisťovateľa škodcu pre prípad spôsobenia škody prevádzkou motorového vozidla, ako i výšku vzniknutej škody stanovenou faktúrou za opravu. Domnieval sa, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania okolností ohľadom zbavenia sa zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle ustanovenia § 428 Občianskeho zákonníka.

Zdôraznil skutočnosť, že žalovaný v rámci záverov z pojednávania konaného dňa 23. 10. 2013 navrhol vykonanie znaleckého dokazovania vo veci, ale následne písomným podaním zo dňa 30. 10. 2013 oznámil, že netrvá na vykonaní znaleckého dokazovania a navrhol, aby súd rozhodol na základe doteraz zisteného skutkového stavu. Uvedené konanie žalovaného v kontexte s podaným odvolaním možno považovať za účelové konanie s cieľom procesnými obštrukciami oddialiť rozhodnutie súdu a s ním spojené i vyplatenie náhrady škody.

Žalobca sa domnieval, že právny názor žalovaného prezentovaný v rámci súdneho konania ako i v podanom odvolaní je v rozpore so stanoviskom Útvaru dohľadu na finančnom trhu Národnej banky Slovenska zo dňa 16. 07. 2013, ktorý bol ním predložený v rámci súdneho konania. Bol názoru, že žalovaný ako poisťovňa vykonávajúca svoju činnosť v zmysle zákona č. 8/2008 Z. z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov je povinný rešpektovať stanovisko orgánu vykonávajúceho dohľad nad finančným trhom v oblasti poisťovníctva, ktorý vykonáva Národná banka Slovenska v zmysle zákona č. 747/2004 Z. z. dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalovaný, konštatuje, že prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. V prvom rade vychádzal z názoru krajského súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení č. k. 8Co/231/2013-128 zo dňa 28. 06. 2013 podľa ktorého vykonané dôkazy v konaní preukazovali, že škoda vznikla takým spôsobom ako uvádzal žalobca pred okresným súdom, t.j. kameňom vymršteným spod kolies idúceho motorového vozidla. Následne sa potom podrobne zaoberal liberačnými dôvodmi na strane žalovaného v zmysle ust. § 428 a § 441 Občianskeho zákonníka, ktoré v danom prípade neprichádzali do úvahy. Odvolací súd tak dospel k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie

odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Na námietky žalovaného v odvolaní odvolací súd neprihliadal.

K nesúhlasu žalovaného o spôsobe vzniku škody tak ako ho uviedol žalobca odvolací súd tiež zotrváva na svojom prechádzajúcom názore, z ktorého pri rozhodovaní aj okresný súd vychádzal. Žalovaný v konaní nepredložil žiaden spochybujúci dôkaz, pre ktorý by bolo potrebné sa odkloniť od zisteného skutkového stavu.

Pokiaľ navrhol žalovaný pripustiť dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu tak odvolací súd dáva do pozornosti Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR z 03. 06. 2014 sp. zn. Cpj 5/2014. Podľa tohto aj škoda spôsobená na čelnom skle motorového vozidla kameňom alebo iným predmetom vymršteným kolesom iného motorového vozidla je škodou, ktorá bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke, zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 veta prvá Občianskeho zákonníka nemožno zbaviť. K obdobnému záveru dospel aj Útvar dohľadu nad finančným trhom Národnej banky Slovenska v svojom stanovisku zo 16. 07. 2013 vydanom podľa § 1 ods. 3 písm. a/ tretieho bodu v spojení s § 37 ods. 3 písm. d/ zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Nakoľko Najvyšší súd SR k rozhodnej otázke zaujal právny názor, odvolací súd nevidel dôvod vysloviť prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku proti svojmu rozhodnutiu.

Keďže odvolací súd sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu v napadnutej časti v celom rozsahu nebol dôvod na doplnenie či zopakovanie dokazovania a preto tento ako vecne správny potvrdil.

Vo výroku II. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý lebo nebol napadnutý odvolaním.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu prislúchajú trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom. Tento si ich uplatnil v celkovej sume 33,55 eur (vyjadrenie k odvolaniu došlo dňa 29. 05. 2014 - 19,92 eur, režijný paušál - 8,04 eur, DPH 20 % - 5,59 eur). Odvolací súd priznal žalobcovi uplatňovanú sumu ako dôvodne uplatňovanú. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 1 ods. 1, 3, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 15 písm. a/, § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhlášky č. 655/2004 Z. z.“). Priznanú sumu zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi k rukám advokáta, ktorý ho zastupoval (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é .**